

Udsigt. Men den højtærede Indenrigsminister maa endelig ikke forstaa mine Udtalelser om min Forbavelse derhen, at jeg i nogen som helst Grad bebrejder ham, at han har fremsat Lovforslaget her. Det gør jeg paa ingen mulig Maade, og det saa meget mindre, som det egentlig var min første Tanke, da dette Spørgsmaal blev rejst, at vi skulde finde en midlertidig Løsning ved at lade de blinde komme ind under § 61 og foretage den i saa Henseende fornødne Ændring. Jeg vil ogsaa lægge et godt Ord ind for, at hvis Sagen skal til Udvalg — hvad jeg, som sagt, ikke havde anset for nødvendigt, selv om der var et Par Ting i Lovforslaget, jeg nok kunde anse det for ønskeligt at faa ændret, men hvad man ikke plejer at modsætte sig —, at man saa lader det blive en let og hurtig Udvalgsbehandling, da jeg ellers er bange for, at de blinde paa ny bliver skuffet i deres efter min Mening berettigede Haab om, at de i hvert Fald maatte faa den Fordel, at den Hjælp, de faar, ikke skal betragtes som Fattighjælp.

Den højtærede Indenrigsminister mente, at det ærede Medlem fra Mariager og jeg var enige i, at der i § 1 var nogen Uklarhed eller kunde fremkomme Spørgsmaal, som man ikke rigtig havde klaret i Lovforslaget, naar Talen nemlig blev om Hjælp til blinde i Familien, om jeg maa bruge det Udtryk. Det, jeg talte om, var Spørgsmaalet om, hvordan Stillingen bliver, hvor Familieforsørgeren er seende, og det er en i Familien, der er blind, en af Bipersonerne, maa jeg vist kalde dem, og hvor det er en Følge af en af disse Bipersoners Blindhed, at Hjælpen skal ydes. Det Forhold kan jo komme til at foreligge, selv om det ikke er ofte, og saa er det, jeg udtaler min Tvivl om, at Loven vil blive betragtet saaledes, at ogsaa den Hjælp, der ydes en seende Forsørger paa Grund af Bipersonernes Blindhed, falder ind under Loven. (*Indenrigsministeren*: Det staar der udtrykkeligt!). Ja, det kan være, men jeg er ikke helt klar derover. Naar jeg nævnedes Udtrykket „Kur og Pleje“ i denne Forbindelse, er det altsaa, fordi der her kan blive Tale om, hvad jeg tror, jeg udtrykkelig sagde, ikke alene Lægehjælp, men ogsaa anden Pleje, som ydes i Hjemmet, hvor det ikke er Familieforsørgeren, der er blind, og hvor det derfor kan blive et Spørgsmaal, om den medsaadan Kur og Pleje i Hjemmet forbundne Udgift falder ind under Bestemmelsen. Men det kan der jo ses nærmere paa,

navnlig hvis Lovforslaget gaar i Udvalg. For Resten sagde jeg, første Gang jeg havde Ordet, at det var af den Slags Ting, jeg mente, man maatte lade klare sig, naar de specielle Tilfælde kom til at foreligge, idet man antagelig, hvis der er Tvivl, vil spørge Indenrigsministeriet, og idet der er mange Aars Erfaring for, at dette altid giver den mest humane Fortolkning af saadanne Bestemmers Ordlyd.

Jeg tror ikke, den højtærede Indenrigsminister helt havde forstaaet, hvad jeg sagde om de blinde, der er over 55 Aar. Det er rimeligvis min Fejl, idet jeg ikke har udtrykt det klart nok. Maa jeg da nævne mere koncist og bestemt, hvad det er, jeg tænker paa. Lad os tænke os en blind, der nyder Fattigunderstøttelse, men er over 60 Aar. Uden at jeg kan nævne bestemte Tilfælde, er jeg sikker paa, at der er nogle blinde, som, skønt de er over 60 Aar, fremdeles nyder Fattighjælp, fordi de har nydt Fattighjælp, før de blev 60 Aar. En saadan blind over 60 Aar vil trods Bestemmelsen i § 2 om Eftergivelse ikke kunne komme ind under Alderdomsunderstøttelseslovens Regler, før han i 5 Aar har faaet Hjælp efter den nye Lov, fordi han nemlig har faaet Fattighjælp indtil den Dag, Loven traadte i Kraft. Der skal gaa 5 Aar, for Eftergivelsen giver ikke Ret til Alderdomsunderstøttelse, og i den Tid skal den paagældende understøttes i Henhold til den nye § 61. Her mente jeg, at man skulde tage det Hensyn baade til de paagældende blinde og til Kommunerne, at man saa bort fra Bestemmelsen i Alderdomsunderstøttelseslovens § 2 d for alle de blinde, der er over 55 Aar, og som nyder Fattighjælp ved Lovens Ikrafttræden. I saa Fald vil det nemlig kunne lade sig gøre, at alle de, der er over 60 Aar og faar Fattighjælp, straks ved Lovens Ikrafttræden kan gaa ind under Alderdomsunderstøttelseslovens Regler, og de, der er mellem 55 og 60 Aar, vil kunne gøre det den Dag, de bliver 60 Aar, selv om der ikke er gaaet 5 Aar, efter at de i Henhold til den nye Bestemmelse i § 61 har faaet Understøttelse uden Fattighjælps Virkning. Jeg tror, at jeg har Ret i den Opfattelse, at den højtærede Minister ikke ret har faaet fat paa det, jeg har sagt herom. Men det vil vi kunne faa klaret, enten naar vi privat taler sammen eller eventuelt i et Udvalg.

Jeg vilde altsaa gerne, at det samtidig skulde slaas fast, at de, der er over 60 Aar gamle og nu nyder Fattigunderstøttelse eller er saa langt oppe i Aarene,